

próza do 14 let

3. místo Nikola Oříšková

SLUNEČNICE

Nikola Oříšková

Bledé slunce stoupalo na čerstvá nebesa a pomalu usedalo na načechrany trůn z oblaků. Padala ranní mlha a vše, co během noci zaniklo, začalo se v tuto chvíli vracet k životu. Stejně jako slunce, ta velká vesmírná hvězda, jež se objevila na kraji louky, hvězda pozemská. Elegantně se napřímila, nenápadně se zachvěla a hned se začala rozhlížet po okolním světě.

„Tady je, ale krásně,“ libovala si květina, když pozorovala, jak si vítr pohrává s větvemi topolu. Oči jí svítily jak lampičky, když se mohla dívat na malé broučky, jak nesou svůj těžký náklad a vydávají se na nebezpečnou cestu přes louku. Vždy když prošli kolem jejího stonku, zdvořile jim popřála šťastnou cestu a mávala jim na rozloučenou svými lístky.

Poslouchala, jak ostatní květiny kolem ní navzájem švitoří a pomlouvají ostatní květiny. To květinu rozesmutnělo, a proto raději věnovala svou pozornost zelené trávě a barevným motýlům kolem ní. Ti totiž nejvíce lichotili jejím očím. Pronásledovala je svým pohledem až do nebes, kde mizeli.

Ach, to modré nebe, po kterém plují načechrání beránci a kde panuje převeliké slunce! Slunce se i po několika milionech let svého života kochalo krásami světa, který jej pořád překvapoval. A právě jedním z velkých překvapení bylo, že malá květinka jako tato je tak šťastná z toho, co vidí. I když vnímá jen malinký útržek světa. A proto najednou křehká rostlinka uslyšela tichý, ale zřetelný hlásek slunce:

„Podívej se ještě sem, kvítku!“

Květinka se pomalu obrátila za zdrojem hlásku. A před sebou spatřila nový obzor, nové stromy a nové živočichy. A za tím vším neprostupné sluneční paprsky.

„Děkuji ti, slunce!“ zvolala k nebi a obdivovala krásy světa z jiného úhlu, i když stála pořád na tom stejném místě. Natahovala se, aby viděla přes vysokou travu, která jí clonila. Když vtom uslyšela znovu tenký hlásek shora:

„Koukni se na mě.“

Rostlinka otočila svůj květ za hlasem. A zas viděla jinou a ještě krásnější krajinu.

Tak to postupovalo den co den a malé švitořivé květiny v trávě začaly už velké rostlině ze závisi říkat Slunečnice. Květině to nevadilo. Neměla zapotřebí klábosit s takovými bylinami. Raději si povídala se sluncem a s ptáky, kteří se u ní jednou za čas zastavili. Stali se jejími velkými přáteli, s kterými se bavila o dalekých krajích. Jednoho rána přiletěli její přátelé k ní, avšak neusedli na silné listy nebo k jejímu stonku, nýbrž na květ a začali zobat semínka.

„Co to děláte, moji ptáčci?“ zeptala se nejistá slunečnice a setřásla je ze sebe.

„Moje zlatá, řekli jsme ti toho mnoho, ale toto jsme opomněli. Už za chvíli přijde tvůj čas a bude konec příběhu. Ale my rozepíšeme tvůj příběh druhý a ty se budeš moci dívat za

sluncem na jiném místě. Dovol nám zasadit tvé semínko, abychom se mohli spolu setkat na jiné louce a kochat se okolním světem.“

Vtom zvedla slunečnice svůj květ ke slunci a cítila, jak jí sluneční paprsky hladí po tvářích.

„Setkáme se příští rok,“ zašeptala smutně a kochala se loukou, která se o hodně změnila ode dne, kdy ji spatřila poprvé v životě. Přesto jejímu zraku pořád lichotily topoly svíjející se ve větru, lesknoucí se kapičky na stéblech vysoké trávy, vytrvalí broučci a barevní motýli letící k nebi. Přibližující se k načechraným mrakům a slunci, které jí smutně hladilo tvář svými paprsky.

„Tady je ale krásně,“ libovala si, když jí ptáci zobali semínka z květu. Pak odletěli do dalekých krajů a roznegli po všemožných lukách a pastvinách slunečnicová semínka. A my jen můžeme doufat, že i tyto žluté rostlinky měly tak velkou radost ze života jako naše slunečnice.